

Το «ολοήμερο» της τηλεόρασης (Πρωτ. Θωμάς Βαμβίνης)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 20 Οκτωβρίου, 2007

Κάποτε έλεγαν ότι το θέατρο είναι σχολείο. Τώρα μπορούμε να λέμε ότι η τηλεόραση είναι σχολείο και φροντιστήριο μαζί και μάλιστα ολοήμερο. Διδάσκει προσφέροντας ενημέρωση για τα τρέχοντα γεγονότα, ποικίλες γνώσεις απ' τους σημαντικότερους κλάδους της επιστήμης (αν και λίγο σπάνιο αυτό), καθώς και (προπαντός) ήθος και τρόπο ζωής. Αυτό το τελευταίο είδος μαθημάτων προσφέρεται κυρίως μέσω των τηλεοπτικών μυθοπλασιών που μεταδίδονται σε συνέχειες, τα γνωστά μας σίριαλ.

Έχει επισημανθή ότι στις τηλεοπτικές σειρές -ως μυθοπλασίες που είναι- προβάλλεται μια ψευδής εικόνα της ελληνικής κοινωνίας• προβάλλεται η εξαίρεση ως κανόνας, το μη συνηθισμένο ως καθημερινό και φυσικό. Έτσι η εξαίρεση περνά στα ελληνικά σπίτια, στα μάτια κυρίως των νέων, σαν ο σύγχρονος τρόπος ζωής, σαν το ήθος της γενιάς τους.

Με τέτοιες εκπομπές, όμως, τα «ηθικά μαθήματα» της τηλεόρασης παίζουν ρόλο διαστρεβλωτικό της ηθικής συνείδησης των Νεοελλήνων και δεν τους βοηθούν να βιώσουν στην προσωπική τους ζωή την συνέχεια της δυναμικής μας παραδόσεως, ούτε να υποψιασθούν το θεολογικό υπόβαθρο που έχει ανάγκη η καθημερινή μας ζωή, ώστε να έχει νόημα.

Ευτυχώς, βέβαια, που η φοίτηση στο σχολείο της τηλεόρασης δεν είναι υποχρεωτική, όπως επίσης και η αλλαγή «αίθουσας διδασκαλίας», «καθηγητή» και «μαθήματος» είναι απολύτως ελεύθερη, αφού κάθε ώρα και στιγμή βρίσκεται στο χέρι μας... Αυτό είναι σημαντικό πλεονέκτημα για όσους δεν μπορούν να νηστέψουν από το θέαμά της, λαμβανομένου υπόψιν ότι όλες οι εκπομπές και όλοι οι σταθμοί δεν είναι προφανώς ίδιοι.

Η τηλεοπτική «μετάνοια»

Ένα από τα κακά μαθήματα που δίνει η τηλεόραση σχετίζεται με την ποιότητα και τις προϋποθέσεις της εξομολόγησης.

Υπάρχουν πολλές εκπομπές που καλλιεργούν την τηλεοπτική εξομολόγηση με

«εξομολογητές» ψυχοθεραπευτές, ψυχολόγους η δημοσιογράφους και ηθοποιούς που αρέσκονται σ' αυτόν τον ρόλο.

Σ' αυτές τις εκπομπές φαίνεται από την μια μεριά η ανάγκη πολλών ανθρώπων -απλών ταλαιπωρημένων ανθρώπων- να ανακοινώσουν κάπου το πρόβλημα που τους βασανίζει και από την άλλη μεριά φαίνεται ο στενός ενδοκοσμικός ορίζοντας της ανθρωποκεντρικής ψυχοθεραπείας, που θέλει απλώς και μόνο να ισορροπήσει τα συναισθήματα, να βολέψει τις καταστάσεις, ώστε ο άνθρωπος να μην αισθάνεται ενοχές και τύψεις, ανασφάλειες η ανησυχίες. Αυτή η «ψυχοθεραπεία» όμως δεν μπορεί να οδηγήσει τον ασθενή ψυχικά και πνευματικά άνθρωπο βαθύτερα και υψηλότερα από την επιφάνεια των συναισθημάτων, δηλαδή στον σταδιακό φωτισμό του εσωτερικού του κόσμου, στην παραδοχή των λαθών και των παθών του και στην επώδυνη αίσθηση της βαθιάς αμαρτίας, που διαστρεβλώνει την ανθρώπινη ύπαρξη.

Αυτά είναι πολλά και υψηλά για να τα ζητά κανείς από τις τηλεοπτικές εξομολογήσεις. Τα επισημαίνουμε μόνον για να πούμε ότι η αληθινή προϋπόθεση της εξομολόγησης είναι η αίσθηση της αμαρτίας και η μετάνοια με καρπό την βαθιά ειρήνη και την αύξηση της «δίψας για τον Θεό» και όχι απλώς η επιθυμία εξισορρόπησης των συναισθημάτων και το «βόλεμα» στην καθημερινότητά μας, ώστε να μη μας ανησυχί τίποτε.

(Πηγή: "Εκκλησιαστική Παρέμβαση" ΣΕΠ 2007)